

Bayer Zsolt: Európa elvesztése (5. rész)

2022 június 21. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Uramisten. Hát ébredjetek fel végre...

Iyen kisszer?, pitiáner kor, mint a mai, utoljára a hanyatlásvégi Róma idején volt

Mit kezdünk magunkkal?

„Szent kelet vesztett varázsa ez a gyalázatos jelen...” S tegyük most már hozzá, nyugtalanul, félve: a szent Nyugaté is. Éppen ezért szükséges leszámolnunk Ady nagy toposzával, a kompország víziójával, kompországéval, amely hányódik Kelet és Nyugat között, és soha nem tud kikötni a nyugati parton igazán, ahol pedig ki kellene kötnie. Már a kiindulópont is hamis. Mi már akkor kikötöttünk nyugaton, amikor István Rómától, s nem Bizánctól kért és kapott koronát. Minden más: nyavalygás, önbecsapás, önfelmentés – és állandó elárultatásunk nagy históriája, amelyet írástudóink szerettek a mi nyakunkba varrni.

Kezembe veszem Yuval Noah Harari könyvét, s ezt olvasom: „A 3. évezred hajnalán az emberiség felébred, nyújtózkodik, és megdörzsöli a szemét. Agyában még ott motoszkálnak egy szörny? rémálom foszlányai. »Valami szögesdrót volt benne, meg gombafelh?k. Na, mindegy, csak álom volt.« Az emberiség kimegy a fürd?szobába, megmossa az arcát, szemügyre veszi a ráncait a tükörben, aztán kávét f?z, és kinyitja a határid?naplóját. »Na, nézzük, mi van mára.«

A lista élén évezredekig ugyanaz állt. A 20. századi Kína, a középkori India, és az ókori Egyiptom lakóit három fő probléma foglalkoztatta: az éhezés, a járványok és a háborúk. Az emberek nemzedék?l nemzedékre számtalan istenhez, szenthez és angyalhoz imádkoztak, temérdek eszközzel, intézménnyel és társadalmi rendszerrel álltak el? – mégis milliószámra hullottak az éhínség, a ragály és az er?szak miatt. Számos gondolkodó és próféta jutott arra a következtetésre, hogy az éhezés, a járvány és a háború minden bizonnyal szerves része az isteni tervnek vagy a mi tökéletlen természetünknek, és az id?k végezetéig sem szabadíthat meg t?lük semmi.

A 3. évezred hajnalán azonban az emberiség döbbenetes felismerésre ébred. A legtöbb ember nemigen gondol bele, de az elmúlt néhány évtized során sikerült valamennyire megzaboláznunk az éhezést, a járványokat és a háborút. Teljesen persze egyik problémát sem tudtuk megoldani, de felfoghatatlan és irányíthatatlan er?b?l kezelhet? kihívássá változtak. Nem kell többé semmilyen istenhez vagy szenthez imádkoznunk, hogy megszabadítson t?lük. Jól tudjuk, mit kell tennünk, hogy elejét vegyük, és rendszerint sikerrel is járunk. [...] A történelem során el?ször többen hálnak bele abba, hogy túl sokat esznek, mint abba, hogy túl keveset; több ember halálát okozza az öregség, mint a fert?z? betegségek; és több ember követ el öngyilkosságot, mint ahányat a katonák, a terroristák és b?nök?k együttvéve megölnek. A kora 21. században az átlagember halálát sokkal nagyobb valószínűséggel okozza a mértéktelen zabálás a McDonald'sban, mint az aszály, az ebola vagy az al-Kaida támadása.

Így hát, noha az elnökök, vezérigazgatók és tábornokok napirendje még mindig telis-tele van gazdasági válságok és fegyveres konfliktusok megoldásával, kozmikus léptékben gondolkodva az emberiség végre felemelheti a tekintetét, és új horizontok felé nézhet. Ha valóban kezdünk úrrá lenni az éhezésen, a járványokon és a háborún, akkor mi veszi át a helyüket a megoldandó problémák listájának élén? Akár a t?zoltóknak egy t?z nélküli világban, az emberiségnek is fel kell tennie egy korábban példa nélküli kérdést: mit kezdünk magunkkal?”

Mit kezdünk magunkkal? Igen, ez volt a XXI. század kezdetének legnagyobb kérdése.

S persze csak a nyugati ember számára. Mert mondjuk Etiópia, Szudán, Haiti s egyéb „egzotikus”, emberlakta vidékeken az éhezés, a járvány és a háború éppen olyan hétköznapi realitás maradt, mint nekünk volt valaha. De valóban: a nyugati, az egyesült államokbeli s az európai ember körülzött, és kissé ijedten feltette a kérdést magának: mit kezdünk magunkkal? S ahogy ilyenkor lenni szokott, következett az elfajzás programja.

Aki unatkozik, elhülyül, elfajzik, istenkéset játszik. A kutya is jódogában veszik meg – tartja a régi mondás. A nyugati embernek mindez sikerült. S jött el?bb a középszer, majd a semmi piedesztálra emelése, a hülyék, a képességtelenek, a tehetségtelenek, a senkik apoteózisa. Rasszizmus lett minden tudás, minden érték, minden kiválóság, minden felhalmozott, régi tudás és csoda és m?vészet, a zenét?l a szobrászaton át a tudományig.

Jordan Peterson így írt, miután felmondta professzori státusát a torontói egyetemen – ezt nem lehet elégszer megismételni:

„El?ször is, képzett, s?t kiemelked?en képzett heteroszexuális fehér férfi végz?s diákjaimnak (egyébként sok másnyilván is volt már) elhanyagolható esélye van arra, hogy egyetemi kutatói pozíciókat ajánljanak fel nekik, kiváló tudományos munkájuk ellenére. Ez részben a sokszínűség, az inkluzivitás és az egyenlőség kvótái miatt van (az általam preferált betűszó: DIE – Diversity, Inclusivity, Equity – azaz halál). Ezeket ugyanis általánosan bevezették az összes egyetemen, annak ellenére, hogy az egyetemi felvételi bizottságok már pályafutásom idején is mindent megtettek annak érdekében, hogy soha ne kerüljenek figyelmen kívül a minősített »kisebbségi« jelöltek kérelmei. A tanítványaim is részben ellehetetlenültek éppen azért, mert az én tanítványaim. Akadémiai persona non grata vagyok elfogadhatatlan filozófiai álláspontom miatt. Ez nemcsak egyszer? kellemetlenség, hanem olyasmi, ami erkölcsileg tarthatatlanná tette a munkámat.

A második ok annak a megdöbbent? ideológiának a következménye, amely jelenleg lerombolja az egyetemeket, végül pedig az egész kultúránkat. Egyszer?en azért, mert konkrétan nincs jelen pillanatban elegend? képzett »BIPOC« [BIPOC: black, indigenous and people of colour, azaz fekete, bennszülött és színes b?r?ek] ember ahhoz, hogy ilyen gyorsasággal teljesítsék a kitűzött diverzitási célokat. Ez köztudott volt minden egyetemen dolgozó ember számára, aki az elmúlt három évtizedben akár csak egy felvételi bizottságban is dolgozott. Ez azt jelenti, hogy egy olyan kutatógenerációt akarunk létrehozni, akik teljesen alkalmatlanok a munkára. Már láthatjuk, hogy ez mit jelent azon borzalmas visszajelzések során, melyek a kikerült diákokat érik. Ez a személet az objektív tesztelés halálával együtt olyan súlyosan kompromittálta az egyetemeket, hogy azt nem lehet tovább figyelem kívül hagyni. Ami az egyetemeken történik, mindent más színben tüntet fel annál, mint amit korábban elképzeltünk.”

És a professzor úr arról is beszámol, miszerint megszüntették a felvételi vizsgákat, mindenféle objektív felmérést a jelentkez?k képességeire vonatkozóan, mert az, ugye, rasszizmus. Ezek után összejött egy teljes évfolyam, amely képtelen volt letenni a statisztika vizsgát. Mi történt ezután? Rasszistának minősítették a statisztikát mint tudományt. Óriási...

Megszületett hát a nyugati ember első válasza a mit kezdjek magammal kérdésre: kiáltás ki b?nösnek mindenkit, aki fehér, aki tud, aki tehetséges, aki normális, aki ép, aki gazdag, aki tisztos középosztálybeli, aki tanul, akinek vannak hagyományai, aki nem a pillanat rabja, aki tud helyesen írni, képes összeadni két számot és Thomas Mannt olvas, nem gengszterrap-szövegeket zsolozsmázik bekokozva, amiket fukszós feketék üvöltönek a fülébe, valami elképzeltetlenségül idegesít? kéztartással. A feketék fájdalma egykoron a gospelben, a dzsesszben zokogott, s Louis Armstrong trombitáján keresztül hirdette az örök igazságot: minden ember egyenl? – Isten és a törvények el?tt, mert ezt ma már mindig elfelejtjük hozzá tenni. „I see skies of blue and clouds of white / The bright blessed day, the dark sacred night / And I think to myself what a wonderful world” – énekelte Armstrong. Ma fukszós feketék üvöltik a füledbe, hogy „Aki itt áll el?tted az a nagy varázsló, / A hadúr, a rettegett orátor! / Akinek nem kell a zöld dolcsit virítania, / Hogy a verdájába beszálljon egy-két p...csa. / A lényeg nem a lovagiasságom, hanem a szövegem, és a sztájlom. / A helyzet kulcsa a karakterem: / Amit meg akarok tenni azt megtehetem.” Az egyikben az Isten sírt miattunk és értünk. A másikban a sátán b?g önmagáért. Ezért tényleg érdemes volt...

Mit kezdjünk magunkkal? S jött a második válasz: a teljes elfajzás.

Az értelem és a lélek primátusát felváltotta a b?rszín és a genitáliák primátusa. Korunk h?se már nem a létezés nagy kérdéseit kutatja, nem Istent vagy a természetet kutatja, nem a földi lét sz?kösségéb?l és megismételhetetlenségéb?l, hanem saját nyomorult testének börtönéb?l akar kitörni, s azzal van elfoglalva, hogy bárkivel és bármivel hághasson, büszkén. Korunk a férfiból lett n?k, n?kb?l lett férfiak kora, az anya-, testvér-, hullarablók kora. Ezek követelik maguknak az ájult csodálatot és a tiszteletet. Ilyen kisszer?, pitiáner kor utoljára a hanyatlásvégi Róma idején volt. S miképpen ez törvényszer?, el is jutottunk újra a kezdetekhez: immáron itt kopogtat kapuinkon az éhezés, a járvány és a háború. Gratulálok...

De az én Európám nem ez. Az én Európám Szophoklész Európája: „Sok van, mi csodálatos, / De az embernél nincs semmi csodálatosabb. / ? az: ki a szürke / Tengeren átkel, / A téli viharban / Örvényl? habokon, / S Gaiát, a magasztos istenn?t, / Zaklatja a meg-megújulót / Évr?l évre az imbolygó ekevassal, / Fölszántva lovával a földet.” Az én Európámban Odüsszeusz árbochoz kötetli magát, mert muszáj meghallania a szirének énekét. Mert az én Európámban a megismerés, a tudás vágya mindennél nagyobb.

Az én Európám az az Európa, ahol Petrarca azért ment fel a hegyre, hogy körülnézzen, s ezzel kezdetét vette a reneszánsz. Az én Európámban Dante a pokolra száll, az én Európámban Laodameia vissza tudja sírni Hádészb?l Proteszilaoszt, ha csak egyetlen éjszakára is. Az én Európámban Leonidasz a h?s, és nem Ephialtész. Az én Európámat Villon mester tanítja b?nre, szenvedésre, megbánásra. Az én Európámban Szent Ágoston az úr, az én

Európában Michelangelo nem széklábat farag. Az én Európám megcselekszi ugyan a b?nt, de méltányolni csak a jót méltányolja. Az én Európám álma Clairvaux-i Szent Bernát álma, ?rülése pedig legfeljebb Don Quijote ?rülése. Az én Európában Hamlet atyjának szelleme lebeg a helsingöri vár fokán. Az én Európában a „szellem napvilága ragyog minden ház ablakán”, de az én Európában a felvilágosodás nem veti meg a romantikát, az én Európában a Grimm fivérek nem „völkischek” és a nagy német romantika nem a „nácizmus el?szobája”.

Az én Európában Hans Castorp nagyapja a keresztel?tálon sorjázó nevekkel magyarázza el a hagyományt, a családot, a generációk egymásutánjából következ? rendet, az én Európában „mélységes mély a múltnak kútja”. Az én Európám Pepin bácsi Európája, az én Európában még tudják, mi a lét elviselhetetlen könny?sége. Az én Európám Robinson Crusoe Európája, a magabíró, merész, saját erejéb?l mindenre képes polgár Európája. Az én Európám Kolhaas Mihály Európája, de a Lúdas Matyi Európája is. Az én Európám a gótikus katedrálisok Európája. Az én Európában Carl Orff Carmina Buranaja vezet át a nem is annyira sötét középkoron, az én Európában Bach szólítja meg az Urat, Mozart Varázsfuvolája incselkedik a lelkekkel, az én Európában Csajkovszkij B-moll zongoraversenyén kell sírni.

Az én Európám Dosztojevszkij Európája, a b?né és a b?nh?désé, az én Európám Tolsztoj Európája, az én Európám Tarkovszkij Európája, Andrej Rubljov és a Sztalker, az én Európában az orosz harangönt? fia is megönti a harangot, bár a Nyugat csak röhög és hitetlenkedik, az én Európám Nyikita Mihalkov Európája A szibériai borbély csodájával, s az én Európában Wajda a Katyn-nal búcsúzik, nem alázva meg élete remekm?veit holmi Pepével meg Kapával, remélem, érthet? a párhuzam.

Az én Európában Verlaine mester nyomán „?sz húrja zsong, jajong, busong a tájon”, az én Európában Rousseau szentimentalizmusa válaszol a Felvilágosodás jeges racionalitására, az én Európám Camus Európája, az olasz neorealizmus Európája, Truffaut Európája, a pont-Neuff szerelmeseinek Európája, az én Európám a Házsongárdi temet? csöndje: „A tavasz jött a parttalan id?ben / s megállt a házsongárdi temet?ben. / Én tört kövön és porladó keresztben / Aletta van der Maet nevét kerestem.” Ez az én Európám. Az én Európám a nemzetállamok Európája. A Haza a magasban Európája.

Az én Európában „azért vagyunk a világon, hogy valahol otthon legyünk benne.” Az én Európában anyám balladát táncol: „Egyszer volt szép az anyám tánca, / mikor kend?jét gyepre hányta, / a Korhány vizénél, Puszta pándon, / s bokázó lába pásztort?znél, / öles apám öröme / szállt, mint illat a virágon. / De gyönyör? lábán víg figurát / ered? táncába ? se vitt, / csak mutatta ringó mozdulattal / halálba járó ?seit. / Mert ugyanaz sírt fel a flótán, / hogy meghaltak azok ima nélkül, / nagy szakállal, akasztófán.”

Nézz körül, te szerencsétlen: hát mi maradt meg mindebb?l?

Jönnek a hírek: Nicaragua elnöke, Ortega bejelentette, hogy szeptembert?l orosz katonai támaszpontot hoznak létre a „kábitószerek elleni küzdelem és egyéb kihívások közös leküzdése érdekében”. Közben Sikorski volt lengyel külügyminiszter, igazi atlantista idióta és áruló azt sürgeti, hogy a Nyugat miel?bb lássa el Ukrajnát nukleáris fegyverekkel. Nem nehéz elképzelni az oroszok válaszát sem: Lengyelország átmenetileg már háromszor elt?nt a térképr?l. Negyedszer végleg el fog t?nni...

A XX. század két borzalmas világégése ugyanilyen „csinált”, mesterséges, kiprovokált egymásnak uszítás volt. Akik csinálták, kiprovokálták, akkor is és most is istennek képzelik magukat. Pedig csak sátánok.

Uramisten. Hát ébredjétek fel végre...

(Vége)

Bayer Zsolt - www.magyar nemzet.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló